

Sönföding,
bok S. P. Sundström, 1848.

Ungdomen som har sitt hem i det gamla
Sverige. Kung och land och frihet, — dem
han, som fordom, värje. Andra land må ha
sin sed, Soldat knekt och bruten ed. Medborgers
man är knekten med i det gamla Sverige.

2. Landsoldaten ärst sin plit Af sin gamle
fader. Han sitter i hvar bit Af de nödda bla-
der. Blyrrar klingen ej så hvar, Går han dock
sin tjänst med flit; Ty vår buke ärst sin plit
Af sin gamle fader.

3. Landsoldaten ärst sin plog Och af faders-
gubben. Torfwan liten är, men nog, Om man
vänder stubben. Kornet går i nyplöjd wret,
Sparsamhet och idoghet Skänka bröd och nöj-
samhet, Så sad' fadersgubben.

4. Landsoldaten stuga har Af Indelnings-staten.
Knappt blir rummet. Mor nyb har femte pojk-
krabben. Men till mors och barns förswar
Knekten liff och blod ej spar; Ingen omän stu-
gan tar Ifrån Landsoldaten.

5. Men en fattig wär frigsbukt har; Bibeln
wi den falla. Årsd från far och farfars far,
Den har följt dem alla. Den lärt frigarn e-
dens band, Att om fältrop hörs från strand,
För vår Gud, vår kung, vårt land Segra el-
ler falla.

Den Sjette:

Den Sjette:

6. Landsoldaten har sitt hem i det gamla
Sverige. Kung och land och frihet, — dem
han, som fordom, värje. Andra land må ha
sin sed, Soldat knekt och bruten ed. Medborgers
man är knekten med i det gamla Sverige.

Den Sjette:

1. Landsoldaten har sitt hem i det gamla
Sverige. Kung och land och frihet, — dem
han, som fordom, värje. Andra land må ha
sin sed, Soldat knekt och bruten ed. Medborgers
man är knekten med i det gamla Sverige.

2. Landsoldaten ärst sin plit Af sin gamle
fader. Han sitter i hvar bit Af de nödda bla-
der. Blyrrar klingen ej så hvar, Går han dock
sin tjänst med flit; Ty vår buke ärst sin plit
Af sin gamle fader.

3. Landsoldaten ärst sin plog Och af faders-
gubben. Torfwan liten är, men nog, Om man
vänder stubben. Kornet går i nyplöjd wret,
Sparsamhet och idoghet Skänka bröd och nöj-
samhet, Så sad' fadersgubben.

4. Landsoldaten stuga har Af Indelnings-staten.
Knappt blir rummet. Mor nyb har femte pojk-
krabben. Men till mors och barns förswar
Knekten liff och blod ej spar; Ingen omän stu-
gan tar Ifrån Landsoldaten.

5. Men en fattig wär frigsbukt har; Bibeln
wi den falla. Årsd från far och farfars far,
Den har följt dem alla. Den lärt frigarn e-
dens band, Att om fältrop hörs från strand,
För vår Gud, vår kung, vårt land Segra el-
ler falla.

6. Landsoldaten har sitt hem i det gamla
Sverige. Kung och land och frihet, — dem
han, som fordom, värje. Andra land må ha
sin sed, Soldat knekt och bruten ed. Medborgers
man är knekten med i det gamla Sverige.

Den Sjette:

6. Landsoldaten har sitt hem i det gamla
Sverige. Kung och land och frihet, — dem
han, som fordom, värje. Andra land må ha
sin sed, Soldat knekt och bruten ed. Medborgers
man är knekten med i det gamla Sverige.

Så har förtvunnit

Re'n min barndomsid.
Hwad jag har wunnit,
Att! ej war det frid!
Suckar från mitt hjerta gå,
Blott med oro kan det stå.
Kärleks låga,
Ljuswa plåga,
Lemna mig i ro! ;:

Den Sjette:

När såg man några unga två,
Som ej man jemt skall wakta på?
De alltid skola söka
Allt wäl,
Sin ämma ro föröka — —
Ni förstår mig wäl.

2.
Nu är min dotter femton år:
Jag råds, när hon på ängen går,
Fast skolan så omeränger,
Allt wäl!
Men dröjer flitän sånger — —
Ni förstår mig wäl.

3.
Och när hon kommer — herra-ödd!
Jag darrar, om dess flud är röd. —
Hon är wäl dock ej rubbad,
Allt wäl,
Men — är dess halsduk rubbad — —?
Ni förstår mig wäl.